Kopie
Afgeleverd aan: VLAAMSE OVERHEID
Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van inwending cerd

PRO JUSTITIA
Beroep in cassatie
door
dd. 04.01.2021 *

Arrestnummer
C / 1494 / 2020
Repertoriumnummer
2020 / 4076
Datum van uitspraak
18 december 2020
Notitienummer griffie
2020/NT/71 - -
Notitienummer parket-generaal

PRO JUSTITIA
Beroep in cassatie
door
dd. 31/12/20 *

* By arrest van het Hof van Cassatie dd. 1 juni 2021 (nr. P.21.0085.N) werden de eisen verworpen

griffier 08.06.2021

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001860729-0001-0033-01-01-1

Not.nr. GE.66.97.000279/17

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. (RRN)
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -

2. nr. (RRN)
geboren te op
wonende te
- burgerlijk aansprakelijke partij -

3. nr. (RRN)
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -

tegen

1. nr. 1868 (RRN ,
geboren te op
wonende te volgens eigen verklaring
nu:
- beklaagde -

2. nr. 1869 (ON ,
met maatschappelijke zetel,
- beklaagde -

verdacht van:

"***De eerste en de tweede:***

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 (S)trafwetboek;

A geheel of gedeeltelijk wijzigen van hoofdfunctie van bebouwd onroerend goed zonder of in strijd met een geldige vergunning - feiten vanaf 01 september 2009 tot en met 22 februari 2017 met verzwarende omstandigheden
buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed, indien de Vlaamse Regering deze functiewijziging als vergunningsplichtig heeft aangemerkt, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of, buiten het geval bedoeld in artikel 6.1.1. lid 3 van voornoemde Codex, in stand gehouden, namelijk

in het gebouw gelegen te kadastraal gekend als
eigendom van geboren te
op wonende te
bij aankoopakte vai verleden door notaris te

meer bepaald *de bestemming te hebben gewijzigd van loods/opslagplaats naar lokalen voor socioculturele doeleinden*

(art. 4.2.1., 6°, 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1. lid 1, 1°, en 3 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

met de omstandigheid dat het in artikel 6.1.1. lid 1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vermelde misdrijf gepleegd werd door een instrumenterende ambtenaar, vastgoedmakelaar of een andere persoon die in de uitoefening van zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of verhuurt, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpt en/of opstelt of een persoon die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt, bij de uitoefening van zijn beroep, namelijk als zaakvoerder van (zie doel vennootschap)
(art. 6.1.1. lid 2 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

op 16 september 2016 (OK 1, st. 31)
door

B geheel of gedeeltelijk wijzigen van hoofdfunctie van bebouwd onroerend goed zonder of in strijd met een geldige vergunning - feiten vanaf 23 februari 2017 tot en met 28 februari 2018 met verzwarende omstandigheden
buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed, indien de Vlaamse Regering deze functiewijziging als vergunningsplichtig heeft aangemerkt, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige

vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of, buiten het geval bedoeld in artikel 6.1.1. lid 3 van de voornoemde Codex, in stand gehouden, namelijk

in het gebouw gelegen te kadastraal gekend als (voorheen , eigendom van ondernemingsnummer met maatschappelijke zetel te ingevolge akte van splitsing en inbreng van door verleden door notaris te

***meer bepaald** de bestemming te hebben gewijzigd van loods/opslagplaats naar lokalen voor socioculturele doeleinden*

(art. 4.2.1., 6°, 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1. lid 1, 1°, en 3 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

met de omstandigheid dat het in artikel 6.1.1. lid 1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vermelde misdrijf gepleegd werd door een instrumenterende ambtenaar, vastgoedmakelaar of een andere persoon die in de uitoefening van zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of verhuurt, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpt en/of opstelt of een persoon die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt, bij de uitoefening van zijn beroep, namelijk als zaakvoerder van (zie doel vennootschap)
(art. 6.1.1. lid 2 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

tussen 1 september 2017 en 18 september 2017, op een niet nader te bepalen datum (OK 1, st. 31, OK 2, st. 1)
door

C functioneel samenbrengen van materialen tot constructie zonder of in strijd met een geldige vergunning - feiten vanaf 01 september 2009 tot en met 22 februari 2017 met verzwarende omstandigheden
buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of, buiten het geval bedoeld in artikel 6.1.1. lid 3 van voornoemde Codex, in stand gehouden,

(art. 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, b), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1. lid 1, 1°, en 3 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

met de omstandigheid dat het in artikel 6.1.1. lid 1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vermelde misdrijf gepleegd werd door een instrumenterende ambtenaar, vastgoedmakelaar of een andere persoon die in de uitoefening van zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of verhuurt, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpt en/of opstelt of een persoon die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt, bij de uitoefening van zijn beroep, namelijk als zaakvoerder van (zie doel vennootschap)
(art. 6.1.1. lid 2 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

namelijk

***1** op het terrein gelegen te kadastraal gekend als eigendom van geboren te op wonende te bij aankoopakte van 05.11.2008, verleden door notaris te*

***meer bepaald** het terrein rond de loods bijkomend te hebben verhard in strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 04.04.2011*

tussen 1 januari 2015 en 1 januari 2017, op een niet nader te bepalen datum (OK 1, st. 63)
door

***2** op het terrein gelegen te kadastraal gekend als (voorheen eigendom van ondernemingsnummer met maatschappelijke zetel te ingevolge akte van splitsing en inbreng van door verleden door notaris te*

***meer bepaald** het terrein rond de loods bijkomend te hebben verhard in strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 22.03.2010*

tussen 1 januari 2015 en 1 januari 2017, op een niet nader te bepalen datum (OK 1, st. 63)
door ".

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, kamer D13M, besliste bij vonnis van 2 december 2019 op tegenspraak als volgt:

*"**OP STRAFGEBIED***

1. _____

De rechtbank:

- *verklaart eerste beklaagde **SCHULDIG** aan de feiten van de tenlasteleggingen A, B, C.1 en C.2;*

- *toepassing makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;*

- *veroordeelt eerste beklaagde voor deze feiten samen tot een **GELDBOETE** van **16.000,00 EURO**, zijnde een geldboete van **2.000,00 EURO**, verhoogd met 70 opdeciemen (x8);*

- *zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens eerste beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 3 maanden;*

- *verleent eerste beklaagde **GEWOON UITSTEL** van de tenuitvoerlegging van de HELFT van de opgelegde geldboete **voor een periode van drie jaar**.*

- *wijst eerste beklaagde er op dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.*

Bijdragen - vergoeding

De rechtbank:

- *spreekt in hoofde van eerste beklaagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 opdeciemen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;*

- *veroordeelt eerste beklaagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **20,00 euro;***

- *legt eerste beklaagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **54,76 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het*

koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

* * *

2. _____

De rechtbank:

- *verklaart tweede beklaagde **SCHULDIG** aan de feiten van de tenlasteleggingen B en C.2;*

- *toepassing makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;*

- *veroordeelt tweede beklaagde voor deze feiten samen tot een **GELDBOETE** van **16.000,00 EURO**, zijnde een geldboete van **2.000,00 EURO**, verhoogd met 70 opdeciemen (x8);*

- *verleent tweede beklaagde **GEWOON UITSTEL** van de tenuitvoerlegging van de HELFT van de opgelegde geldboete **voor een periode van drie jaar**.*

- *wijst tweede beklaagde er op dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een geldboete van meer dan 12.000 euro zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.*

Bijdragen - vergoeding

De rechtbank:

- *spreekt in hoofde van tweede beklaagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 opdeciemen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;*

- *veroordeelt tweede beklaagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **20,00 euro;***

- *legt tweede beklaagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **54,76 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.*

* * *

Kosten

De rechtbank stelt vast dat alle kosten ondeelbaar zijn veroorzaakt door de bewezen misdrijven die beklaagden gemeen hebben en veroordeelt ***eerste en tweede beklaagde hoofdelijk*** *tot de kosten, begroot op* ***370,08 euro.***

HERSTEL

De rechtbank:

- *veroordeelt* ***en*** *op vordering van de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur tot* ***herstel in de oorspronkelijke toestand van de plaats gelegen te*** ***en*** ***alleen*** *tot het* ***herstel in oorspronkelijke toestand van de plaats gelegen te*** *door over te gaan tot:*

    - *het gebruik van de gebouwen als loods/opslagplaats en*
    - *het verwijderen van de niet-vergunde verhardingen zoals opgenomen in de vergunningen van 22 maart 2010 en 4 april 2011.*

- *en dit* ***binnen een termijn van acht maanden*** *vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan;*

- *beveelt dat als het bevolen herstel in de oorspronkelijke toestand niet binnen de hiervoor gestelde termijn wordt uitgevoerd, de stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van de stad ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op kosten van de veroordeelde beklaagden;*

OP BURGERLIJK GEBIED

✓ ***Vordering***

De rechtbank:

- *verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk en deels gegrond.*

- *veroordeelt beklaagden op vordering van tot* ***herstel in de oorspronkelijke toestand van de plaats gelegen te***

(tweede beklaagde enkel wat betreft door over te gaan tot:

- *het gebruik van de gebouwen als loods/opslagplaats en*
- *het verwijderen van de niet-vergunde verhardingen zoals opgenomen in de vergunningen van 22 maart 2010 en 4 april 2011.*

- *en dit **binnen een termijn van acht maanden** vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan;*

- *verbeurt ten aanzien van elk van de beklaagden op vordering van de burgerlijke partij een **dwangsom van 50 euro per dag vertraging** in de nakoming van dit bevel;*

- *veroordeelt beklaagden **hoofdelijk** tot betaling aan de burgerlijke partij van een definitief bedrag van **500 euro** als schadevergoeding, meer de vergoedende interesten vanaf de gemiddelde datum van 1 januari 2016 tot de dag van dit vonnis, vanaf dan meer de gerechtelijke interesten tot de dag van betaling.*

✓ ***Vordering***

De rechtbank:

- *verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk en deels gegrond.*

- *veroordeelt beklaagden op vordering van tot **herstel in de oorspronkelijke toestand van de plaats gelegen te** tweede beklaagde enkel wat betreft door over te gaan tot:*
  - *het gebruik van de gebouwen als loods/opslagplaats en*
  - *het verwijderen van de niet-vergunde verhardingen zoals opgenomen in de vergunningen van 22 maart 2010 en 4 april 2011.*

- *en dit **binnen een termijn van acht maanden** vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan;*

- *verbeurt ten aanzien van elk van de beklaagden op vordering van de burgerlijke partij een **dwangsom van 50 euro per dag vertraging** in de nakoming van dit bevel;*

- *veroordeelt beklaagden **hoofdelijk** tot betaling aan de burgerlijke partij van een definitief bedrag van **500 euro** als schadevergoeding, meer de*

vergoedende interesten vanaf de gemiddelde datum van 1 januari 2016 tot de dag van dit vonnis, vanaf dan meer de gerechtelijke interesten tot de dag van betaling.

- *veroordeelt beklaagden **hoofdelijk** tot de kosten van de burgerlijke partij*
  - *hierin begrepen een **rechtsplegingsvergoeding** van **1.200 euro**.*

✓ ***Vordering***

De rechtbank:

- *verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk en gegrond.*

- *veroordeelt beklaagden op vordering van tot **herstel in de oorspronkelijke toestand van de plaats gelegen te** (tweede beklaagde enkel wat betreft) door over te gaan tot:*
  - *het gebruik van de gebouwen als loods/opslagplaats en*
  - *het verwijderen van de niet-vergunde verhardingen zoals opgenomen in de vergunningen van 22 maart 2010 en 4 april 2011.*

- *en dit **binnen een termijn van acht maanden** vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan;*

- *veroordeelt beklaagden **hoofdelijk** tot betaling aan de burgerlijke partij van een definitief bedrag van **1 euro** als schadevergoeding, meer de vergoedende interesten vanaf de gemiddelde datum van 1 januari 2016 tot de dag van dit vonnis, vanaf dan meer de gerechtelijke interesten tot de dag van betaling.*

- *veroordeelt beklaagden **hoofdelijk** tot de kosten van de burgerlijke partij hierin begrepen een **rechtsplegingsvergoeding** van **1.440 euro**.*

✓ ***Overige burgerlijke belangen***

De rechtbank houdt de beslissing over de overige burgerlijke belangen aan."

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:
- 24 december 2019 door de beklaagde tegen *"alle beschikkingen van het vonnis"*;

- 24 december 2019 door de beklaagde tegen *"alle beschikkingen van het vonnis"*;
- 31 december 2019 door het openbaar ministerie tegen beide beklaagden tegen *"alle beschikkingen op strafgebied"*.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, op:
- 24 december 2019 door de raadsman van de beklaagde
- 24 december 2019 door de lasthebber *ad hoc* van de beklaagde
- 31 december 2019 door het openbaar ministerie.

1.4 De zaak werd, gelet op de in acht genomen dwingende richtlijnen van het College van de hoven en rechtbanken en de uitzonderlijke omstandigheden en noodtoestand door het COVID-19 virus, op de rechtszitting van 3 april 2020 onbepaald uitgesteld waarna er opnieuw gedagvaard werd voor de rechtszitting van 2 oktober 2020.

Op de rechtszitting van 2 oktober 2020 van dit hof, zelfde kamer, werd op verzoek van de raadsman van de beklaagde en na de partijen en het openbaar ministerie te hebben gehoord, de rechtsdag bepaald op de rechtszitting van 12 november 2020.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 12 november 2020 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat met kantoor te in aanwezigheid van meester

- de beklaagde in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te in haar hoedanigheid van lasthebber *ad hoc*,

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal,

- de burgerlijke partijer en in hun middelen vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te

- de burgerlijke partij in zijn middelen vertegenwoordigd door meester voor meester beiden advocaat met kantoor te

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 2 december 2019 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften of grievenformulieren die de grieven bevatten die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklaagde ingediende *"grievenformulier hoger beroep"*, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de beslissingen over de procedure (reden: weigering de procedure te schorsen in afwachting van een hangend regularisatieverzoek en misbruik van macht en machtsafwending door de burgerlijke partijen waardoor artikel 6 EVRM werd geschonden), de schuld aan de telastleggingen A, B, C1 en C2 (reden: betwisting van de regelmatigheid van de bewijzen, de gegrondheid van de vervolging en een nieuwe regularisatieaanvraag inmiddels), de straf (reden: te zware sanctie), de burgerlijke rechtsvordering (reden: morele schade niet bewezen, dwangsom onrechtmatig en disproportioneel) en de herstelmaatregelen (reden: disproportioneel).

In het door de advocaat van de lasthebber *ad hoc* van de beklaagde ingediende *"grievenformulier hoger beroep"*, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de beslissingen over de procedure (reden: weigering strafprocedure te schorsen in afwachting van hangende regularisatieprocedure en partijdigheid processen-verbaal met impact op de rechten van verdediging en artikel 6 EVRM), de schuld in zake de telastleggingen B en C2, de straf, de burgerlijke rechtsvordering, het stedenbouwkundig herstel en de gerechtskosten.

In het door het openbaar ministerie ingediende *"grievenformulier hoger beroep"* wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de beslissing over de straffen en de herstelvordering (reden: geen dwangsom).

De hiervoor vermelde grieven van de partijen zijn nauwkeurig bepaald.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagde en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

3. De eerste rechter gaf in het beroepen vonnis het volgende feitenoverzicht:

"1.

Voor de bouw van de twee loodsen in de werd een vergunning aangevraagd door eerste beklaagde. Voor de werd op 4 april 2011 een vergunning afgeleverd. In deze vergunning staat onder meer dat het achterliggend agrarisch gebied niet kon worden ingenomen ifv de bedrijfsactiviteiten en dat alle opslag diende te gebeuren in de nieuwe loods. Op het terrein rond de loods mocht geen opslag gebeuren of mochten geen bijkomende verhardingen worden aangelegd. Voor de werd op 22 maart 2010 een vergunning afgeleverd.

De loodsen werden anders uitgevoerd dan vergund. Zo werd onder meer de loods in de groter en hoger gebouwd dan voorzien en werden de deur- en raam openingen anders uitgevoerd dan vergund. Voor deze inbreuken worden beklaagden thans klaarblijkelijk niet vervolgd.

2.
Op 30 mei 2017 werd door de gemachtigd ambtenaar van de Stad vastgesteld dat in de een loods/opslagplaats werd omgevormd naar een gebouw voor socio-culturele, educatieve activiteiten en sport en recreatie. Het perceel was kadastraal gekend onder: volgens het gewestplan deels gelegen in woongebied - deels in agrarisch gebied. Op 20 september 2017 bleek hetzelfde voor de loods in de (
). Ook dit goed is deels in woongebied, deels in agrarisch gebied gelegen.

Volgens verschillende buurtbewoners worden ze door de feiten benadeeld (overlast).

3.
Eerste beklaagde, verklaarde op 17 oktober 2017 in verhoor het volgende.

- *en zijn privé-eigendom, is de eigendom van zijn vennootschap.*
- *Hij heeft de opdracht tot de werken gegeven. De loods / opslagplaats heeft altijd leeggestaan tot 16.09.2016.*
- *Het gebouw wordt gebruikt door de Dit is een vzw die zich bezig houdt en inzet voor de deradicalisering en bruggen bouwt tussen allochtonen en autochtonen. Het nieuwbouwgebouw in de heeft sinds september dezelfde functie. Er komen 312 kinderen uit 179 gezinnen die de Marokkaanse, Belgische, Turkse en Syrische nationaliteit hebben.*
- *Hij heeft te goeder trouw gehandeld. Hij dacht dat een tijdelijke gebruikswijziging van een gebouw met een maximale duur van 90 dagen per jaar van vergunning is vrijgesteld (7.3 van het vrijstellingsbesluit).*
- *Er werd een architect gelast met de regularisatie.*

4.
Bij brief van 11 oktober 2018 werd door de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur van de stad bij het parket een herstelvordering ingeleid. Deze herstelvordering verkreeg het positief advies van de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering (advies van 28 september 2018).

Als herstel wordt het herstel in de oorspronkelijke toestand gevorderd, zijnde het gebruik van de gebouwen als loods/opslagplaats en het verwijderen van de niet-vergunde verhardingen zoals opgenomen in de vergunningen van 22 maart 2010 en 4 april 2011.

5.
Eerste beklaagde diende in de afgelopen periode drie regularisatieaanvragen in voor een bestemmingswijziging van opslagplaats naar leslokaal. Een eerste regularisatieaanvraag werd ingediend op 8 september 2017, maar weer ingetrokken op 6 december 2017. Een tweede aanvraag werd ingediend op 29 maart 2018 en weer ingetrokken op 31 juli 2018. De aanvragen zouden ingetrokken geworden zijn omwille van een tip die eerste beklaagde ontving door een betrokkene op het niveau van de gemeente dat zijn aanvraag door de belangenneming van de korpschef, Trienpont, burgerlijke partij, ten dode opgeschreven waren. Op de terechtzitting van 4 november 2019 verklaarde eerste beklaagde dat er een paar dagen voor de zitting, op 31 oktober 2019. een nieuwe regularisatieaanvraag werd ingediend. De korpschef zou immers in mei/juni 2019 op pensioen zijn gegaan waardoor de kansen op slagen nu anders zouden liggen."

4. De beoordeling van de strafvordering mag niet afhankelijk worden gesteld van de beslechting van een regularisatieaanvraag op omgevingsvlak door de beklaagde. Een latere regularisatie kan immers niet tot gevolg hebben dat de gepleegde inbreuken, voor zover deze bewezen zijn, geen (stedenbouw)misdrijf meer zijn.

Geen enkele wettelijke bepaling stelt dat de beoordeling van de herstelvordering afhankelijk moet of kan worden gesteld van de beslechting van een regularisatieaanvraag.

Uit niets volgt dat de beklaagde zoals hij voorhoudt, door een beweerde tussenkomst van de burgerlijke partij in zijn hoedanigheid van korpschef van de lokale politie, niet op een eerlijke behandeling van zijn vergunningsdossier kon rekenen. Bovendien is dit zonder relevantie voor de beoordeling van de strafvordering.

De beweringen van de beklaagde die hij zelf steunt op nieuws uit wat hij noemt een goede, doch niet nader genoemde bron, dat zijn dossier door de korpschef van de politie zou zijn tegengewerkt en dat zijn vergunningsdossier aldus zou zijn "*besmet*" en "*gecontamineerd*", worden niet enigszins aannemelijk gemaakt.

De beklaagde voert, in ondergeschikte orde, aan dat de afhandeling van het regularisatiedossier minstens zou kunnen aantonen dat hij te goeder trouw was en hij de plaatselijke ruimtelijke ordening niet wou schaden. De te laste gelegde stedenbouwmisdrijven vereisen echter enkel (algemeen) opzet als moreel element, zodat de eventuele goede trouw van de dader wat betreft de schuld zonder relevantie is, zodat ook deze overweging niet kan leiden tot een schorsing van de beoordeling van de strafvordering in afwachting van de beslechting van een regularisatieaanvraag.

Uit niets volgt verder dat het niet schorsen van de beoordeling van de strafvordering in afwachting van de beslechting van een regularisatieaanvraag de rechten van verdediging van de beklaagden onherstelbaar zou schenden. De beklaagden hebben immers de mogelijkheid om het gegeven van de mogelijke vergunbaarheid aan de tegenspraak te onderwerpen, wat zij ook deden. Het verlenen van een vergunning, waarover trouwens geen zekerheid bestaat, moet dan ook niet worden afgewacht. Hierbij moet ook de redelijke termijn in strafzaken bewaakt worden, ook wat betreft het herstel.

Bovendien gaf de beklaagde op de rechtszitting van 12 november 2020 aan dat er momenteel geen regularisatieaanvraag hangende is, zodat de vraag zo dit zo is zelfs geen voorwerp heeft.

5. Artikel 4.2.1.6° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt: *"Niemand mag zonder voorafgaande omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed geheel of gedeeltelijk wijzigen, indien de Vlaamse Regering deze functiewijziging als vergunningsplichtig heeft aangemerkt"*.

Artikel 2, § 1 Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen bepaalt dat een omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen (tot 23 februari 2017: stedenbouwkundige vergunning) nodig is als een van de volgende hoofdfuncties van een bebouwd onroerend goed geheel of gedeeltelijk wordt gewijzigd in een andere hierna vermelde hoofdfunctie. De volgende functies worden als hoofdfunctie beschouwd:
1° wonen;
2° verblijfsrecreatie;
3° dagrecreatie, met inbegrip van sport;
4° land- en tuinbouw in de ruime zin;
5° detailhandel;
6° dancing, restaurant en café;
7° kantoorfunctie, dienstverlening en vrije beroepen;
8° industrie en bedrijvigheid;
9° gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen;
10° militaire functie.

In casu slaat de telastlegging op een hoofdfunctiewijzing van industrie en bedrijvigheid naar dagrecreatie, met inbegrip van sport. Dat het gebouw gelegen is een gebied met bestemming wonen doet daar geen afbreuk aan, gezien de hoofdfunctie slaat op de feitelijke functie waarvoor het gebouw gebruikt wordt.

Het hof verbetert de telastleggingen A en B dan ook door vervanging van: *"meer bepaald de bestemming te hebben gewijzigd van loods/opslagplaats naar lokalen voor socioculturele doeleinden"* naar: *"meer bepaald de hoofdfunctie industrie en bedrijvigheid te hebben gewijzigd naar de hoofdfunctie dagrecreatie, met inbegrip van sport"*.

Het hof heeft de partijen op de rechtszitting van 12 november 2020 kennis gegeven van de mogelijke verbetering van de telastleggingen A en B. Deze verbetering heeft betrekking op de aanhangig gemaakte feiten, laat deze onverlet en voegt hier geen feiten aan toe. Telkens hierna sprake is van de telastlegging A en de telastlegging B betreft het deze zoals hier verbeterd.

6. Het college van burgemeester en schepenen van de stad verleende bij beslissing van 4 april 2011 aan de beklaagde een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een loods/opslagplaats op het terrein met als adres te (kadastraal ; zie stuk 12-18, kaft 1). De bestemming van het gebied is volgens het gewestplan (KB 7 november 1978) woongebied.

Een bevoegde opsporingsambtenaar stelde op 30 mei 2017 vast dat het gebruik van het bewuste gebouw als loods en opslagplaats werd gewijzigd naar een gebouw voor socio-culturele activiteiten (stukken 3-4, kaft 1). Op de bij het proces-verbaal gevoegde foto's is op het gebouw een opschrift te zien dat vermeldt: *"Al Bayaan. Socioculturele activiteiten. Educatieve activiteiten. Sport en recreatie. En veel meer."*

De beklaagde verklaarde op 17 oktober 2017 dat hij het gebouw nooit gebruikt heeft voor de vergunde bestemming van loods/opslagplaats en opslag van goederen omdat hij, volgens hem, hiertoe nooit de kans had gekregen door pesterijen van de korpschef (van de politie) van (stuk 31, kaft 1). Hij verklaarde dat hij het gebouw twee jaar na de afwerking gratis ter beschikking stelde van een kickboxer die er bokslessen gaf en dat deze activiteiten duurden tot ongeveer mei 2016. Op het ogenblik van zijn verklaring werd het gebouw gebruikt door de wat een vereniging is die zich bezig houdt met deradicalisering en die bruggen bouwt tussen allochtonen en autochtonen. Hij verklaarde dat er 312 kinderen kwamen, uit 179 gezinnen, van Marokkaanse, Belgische, Turkse en Syrische nationaliteit. Hij verklaarde dat hij niet wist een bouwovertreding te begaan door de bestemmingswijziging door te voeren: hij handelde te goeder trouw omdat hij de kinderen wilde opvoeden en hij wou niet zomaar een bouwovertreding begaan. Hij wilde een steentje bijdragen aan de maatschappij.

Wat betreft de verharding door betonklinkers verklaarde hij dat hij toch niet door de modder naar zijn woning kon lopen. In de stedenbouwkundige vergunning van 4 april 2011, wat betreft de loods aan de is als voorwaarde uitdrukkelijk vermeld dat rond de loods geen opslag kan gebeuren en geen bijkomende verhardingen mogen worden aangelegd (stuk 15, kaft 1).
Ook in de stedenbouwkundige vergunning van 22 maart 2010 met betrekking tot de loods aan de werd geen vergunning verleend voor het aanleggen van bijkomende verhardingen rond de loods, terwijl dit toch gebeurde (stuk 67 e.v., kaft 2).
De beklaagde verklaarde dat hij intussen een architect gelastte met de regularisatie (stuk 32, kaft 1; zie ook bijlage 6, stuk 82 e.v., kaft 2). Op 22 december 2017 meldde het sectorhoofd van de dienst omgeving van de stad dat de regularisatieaanvraag door de aanvrager werd ingetrokken (stuk 6, kaft 1).

Op het ogenblik van behandeling van de zaak voor het hof zou geen regularisatieaanvraag hangend zijn.

Uit de dossiergegevens en het onderzoek op de rechtszitting volgt aldus dat de hoofdfunctie van de loods aan de zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning (thans: omgevingsvergunning) werd gewijzigd van de hoofdfunctie industrie en bedrijvigheid naar de hoofdfunctie dagrecreatie, met inbegrip van sport, dat er rond de loods bijkomende verhardingen werden aangelegd in strijd met de stedenbouwkundige vergunning en dat ook rond de loods aan de in strijd met de stedenbouwkundige vergunning bijkomende verhardingen werden aangelegd. De materiële elementen van de telastleggingen A, B, C1 en C2 zijn aldus bewezen.

De telastlegging A is toe te rekenen aan de beklaagde die de hoofdfunctiewijziging doorvoerde door het gebouw eerst ter beschikking te stellen van een boksclub en vervolgens er sociaal-culturele activiteiten in te laten doorgaan.

De telastleggingen B en C2 zijn toe rekenen aan de beklaagde en de beklaagde voor wiens rekening de feiten werden gepleegd en die handelde door toedoen van de beklaagde , die zaakvoerder is van deze rechtspersoon.
De is een patrimoniumvennootschap van de beklaagde De loods aan de behoort tot het patrimonium van de rechtspersoon.

De telastlegging C1 is toe te rekenen aan de beklaagde die opdracht gaf tot de aanleg van de verhardingen aan de bewuste loods.

7. De te last gelegde misdrijven vereisen enkel (algemeen) opzet als moreel element. De beklaagden pleegden de feiten wetens en willens, dit is bewust en met kennis van zaken en zonder dat rechtvaardiging, schuldontheffing en niet-toerekeningsvatbaarheid enigszins aannemelijk wordt gemaakt.

De beklaagde wist en behoorde te weten dat voor de wijziging van de hoofdfunctie een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning nodig was. Dat het aanleggen van de verhardingen in strijd was met de stedenbouwkundige vergunning, volgt uit deze vergunningen zelf.

Waar de beklaagde aanvoert dat het feit dat hij van oordeel was dat hij, gezien hij een bouwvergunning had voor industriële doeleinden, voor minder (milieuver)storende activiteiten geen nieuwe vergunning nodig had en dat hij meende dat dergelijk educatief en sportief project geen ernstige hinder zou veroorzaken, meebrengt dat er in zijn hoofde geen sprake was van strafbaar opzet, steunt dit op een verkeerde rechtsopvatting over het begrip opzet.

Geenszins is er aldus sprake van een normatieve of objectieve inbreuk of een normatief of objectief misdrijf, gezien de omstandigheid dat bij het aannemelijk maken van rechtvaardiging, schuldontheffing en niet-toerekeningsvatbaarheid er geen sprake van schuld zou zijn, precies bevestigt dat een moreel element mede een constitutief bestanddeel van de misdrijven vormt. Vereisen dat niet enkel aangetoond wordt dat een beklaagde een misdrijf, waarvan hij de materiële bestanddelen stelde of vertoonde, wetens en willens pleegde, maar ook dat hij de bedoeling had een misdrijf te plegen, is een voorwaarde toevoegen die door de wet niet wordt gesteld.

Ook de omstandigheid dat hij zich bij de verbouwingen, voor de hoofdfunctiewijzigingen, liet bijstaan door *"gerenommeerde"* architecten die *"helemaal geen onheil zagen in de bestemmingswijziging die (...) werd doorgevoerd"* heeft niet tot gevolg dat er voor hem geen sprake was van het voor de misdrijven vereiste (algemeen) opzet. Het bestaan van onoverwinnelijke rechtsdwaling werd niet enigszins aannemelijk gemaakt. De bewoordingen en voorwaarden van de vermelde vergunningen zijn trouwens zeer duidelijk.

Het feit dat de beklaagde volgens hem zelf, *"een prachtig project op(zette), ten behoeve van de maatschappij, inzonderheid de jongeren te door ze een mooi educatief en sportief perspectief te bieden"*, dat hij *"niets anders (heeft) gedaan dan vele middelen te hebben geïnvesteerd in een jongerenproject waar enkel de maatschappij voordeel uit haalde"* en dat dit project hem *"geldelijk (niets opleverde) maar integendeel het hem handenvol geld (kostte)"*, valt mogelijk maatschappelijk toe te juichen, hoewel de burgerlijke partijen daar dan weer kanttekeningen bij maken gezien de hinder die zij ondervinden, doch neemt op zich niet het bestaan van het opzet weg.

De eventuele goede trouw van de beklaagden doet evenmin afbreuk aan het bestaan van het opzet. De te last gelegde misdrijven vereisen immers geen bijzonder opzet als moreel element, zodat goede trouw voor de schuldvraag niet relevant is.

Binnen de rechtspersoon was er onvoldoende aandacht voor de naleving van de stedenbouwkundige verplichtingen, wat een eigen strafrechtelijke fout van deze rechtspersoon is, wat betreft de telastleggingen B en C2.

De door de beklaagde in zijn conclusie geschetste feitelijke achtergrond bevat geen middelen en behoeft geen antwoord. De haat- en lastercampagne die volgens de beklaagde werd opgezet door de burgerlijke partij en die in zijn conclusie omstandig wordt uiteengezet, vertoont geen relevantie voor de beoordeling van de telastleggingen.
Uit nazicht van de Kruispuntbank van Ondernemingen. wat werd gemeld op de rechtszitting van 12 november 2020, volgt dat de (met ondernemingsnummer werd stopgezet op 10 november 2018 en dat de vereffening op dezelfde datum werd afgesloten. De beklaagde bevestigde dit en verklaarde dat nu een feitelijke vereniging is, met dezelfde activiteiten als voorheen de rechtspersoon. De aard van de activiteiten van de vereniging, statutair dan wel feitelijk georganiseerd, kan geen afbreuk doen aan het bestaan van opzet in hoofde van de beklaagden met betrekking tot de respectief voor hen voorziene telastleggingen.

7. Tot 30 juli 2018 luidde artikel 5, tweede lid, Strafwetboek als volgt: *"Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld."*

Artikel 2 van de wet van 11 juli 2018 tot wijziging van het Strafwetboek en de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen betreft, die in werking trad op 30 juli 2018, vervangt artikel 5 Strafwetboek door de volgende bepaling:

"Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor de misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, zoals blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

Met rechtspersonen worden gelijkgesteld:
1° tijdelijke handelsvennootschappen en stille handelsvennootschappen;
2° vennootschappen bedoeld in artikel 2, § 4, tweede lid, van het Wetboek van Vennootschappen, alsook handelsvennootschappen in oprichting;
3° burgerlijke vennootschappen die niet de vorm van een handelsvennootschap hebben aangenomen.

De strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersonen sluit die van de natuurlijke personen, die daders zijn van dezelfde feiten of eraan hebben deelgenomen, niet uit."

Gezien de strafuitsluitingsgrond die vervat was in het vroegere tweede lid van artikel 5 Strafwetboek op grond van de nieuwe wet niet langer van toepassing is op de datum van dit arrest, doch wel nog gold op het ogenblik van de feiten van de telastlegging die zich voor 30 juli 2018 situeerden, past het hof, voor zover van toepassing, artikel 5, tweede lid (oud) Strafwetboek toe.

Overeenkomstig artikel 5, tweede lid (oud) Strafwetboek is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor haar rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van de rechtspersoon en de natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

Gezien de bewezen feiten met opzet, dit is wetens en willens werden gepleegd, is er geen grond voor toepassing van de decumul van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid tussen de rechtspersoon en de natuurlijke persoon door wiens optreden de rechtspersoon handelde.

8. De respectief voor elke beklaagde bewezen feiten zijn de uiting van een zelfde opzet, zodat het hof voor ze samen overeenkomstig artikel 65, eerste lid, Strafwetboek, voor elke beklaagde een straf toepast.

Anders dan de beklaagden stellen, is de verzwarende omstandigheid van (sinds 1 maart 2018) artikel 6.2.1, laatste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (op het ogenblik van de bewezen feiten artikel 6.1.1, laatste lid) wel degelijk voorhanden. De beklaagde is bedrijfsleider van een kabelleggerbedrijf (en aldus actief als aannemer in de bouwsector. Tevens is hij vennoot en zaakvoerder van de die als doel heeft onder meer het aanleggen, het oordeelkundig uitbouwen en beheren van een onroerend vermogen. De beklaagden zijn professionelen inzake vastgoed en aldus personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden, bij de uitoefening van hun beroep. Dat de een zogenaamde patrimoniumvennootschap is sluit de verzwarende omstandigheid niet uit, integendeel bevestigt deze omstandigheid de professionele relatie met onroerende goederen, ook gelet op het statutair doel dat hierop is gericht. Voor de toepasselijkheid van de verzwarende omstandigheid is helemaal niet vereist dat de beklaagde een promotor of vastgoedmakelaar is, of enige andere specifieke hoedanigheid heeft met betrekking tot vastgoed. Evenmin doorslaggevend is de omstandigheid dat de beklaagden niet aan projectontwikkeling doen. Aldus is de voor de beklaagden toe te passen straf wat betreft de

natuurlijke persoon een gevangenisstraf van vijftien dagen tot vijf jaar en/of een geldboete van 2.000 euro tot 500.000 euro en wat betreft de rechtspersoon een geldboete van 2.000 euro tot 500.000 euro.

De beklaagden hebben zonder zich te storen aan de vergunningsplicht diverse vergunningsplichtige handelingen gesteld. Zij hadden hierbij onvoldoende oog voor de belangen van de omgeving. De beklaagde rekende er daarbij duidelijk op dat alles uiteindelijk wel in orde zou komen. De straf moet de beklaagden duidelijk maken dat de naleving van de stedenbouwkundige regels ernstig te nemen is in het belang van een goede ruimtelijke ordening.

Gezien de professionele en economische inslag van de gepleegde misdrijven is een geldboete passend en noodzakelijk als maatschappelijke vergelding. Uit niets volgt dat een geldboete de beklaagden sociaal zou declasseren of hun sociale reclassering op onevenredige wijze in het gedrang zou brengen, zodat het hof geen reden ziet om in te gaan op de, ondergeschikte, vraag tot het gelasten van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling. Bovendien zou deze gunst de beklaagden, die als professionelen handelingen met betrekking tot onroerende goederen stellen, onvoldoende aanzetten tot naleving van de regels ter vrijwaring van de omgeving.

De beklaagde liep al diverse verkeersgerelateerde veroordelingen op. Vooral bezwarend is echter dat hij al eerder veroordeeld werd voor stedenbouwmisdrijven, namelijk bij arrest van 9 november 2012 van het hof van beroep te Gent. Dit heeft hem niet aangezet tot strikte nauwgezetheid in de naleving van de omgevingsregels.

De beklaagde is wel nog niet veroordeeld geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99*bis* Strafwetboek en het hof veroordeelt hem niet tot één of meer hoofdvrijheidsstraffen van meer dan vijf jaar gevangenis. De beklaagde is nog niet veroordeeld geweest tot een criminele straf of tot een geldboete van meer dan 24.000 euro of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99*bis* Strafwetboek en het hof veroordeelt haar niet tot een geldboete van meer dan 120.000 euro. Het hof gelast voor elke beklaagde voor een proeftermijn van drie jaar gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van de opgelegde geldboete in de hierna bepaalde mate, omdat te verwachten is dat dit de beklaagden voldoende tot wetsconform handelen zal aanzetten.

De met eenheid van misdadig opzet gepleegde feiten situeren zich deels na 31 december 2016, zodat het hof de geldboete verhoogt met 70 deciemen.

De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf zet de beklaagde in passende mate aan tot betaling van de geldboete.

9. De beklaagden zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de voor hen bewezen verklaarde telastleggingen die hen gemeen zijn.

Het hof veroordeelt beklaagden als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf elk tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemen tot telkens 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Sinds 3 september 2020 luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken "*In criminele en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminele, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd*" en dit ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (*B.S.* 3 september 2020). Het hof verhoogt de vermelde kosten met 10% in elke aanleg en veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vermelde vergoeding van 50 euro.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagden ook tot het betalen van een bijdrage van elk 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

10.1 De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft bij brief van 11 oktober 2018 bij het parket een herstelvordering ingeleid. Bij de herstelvordering is het positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid (thans: Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering) gevoegd zodat voldaan is aan artikel 6.3.1, § 6, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

De herstelvordering strekt wat de loodsen betreft respectief in de en te tot het herstel in de oorspronkelijke staat door het "*inrichten van de gebouwen als loods/opslagplaats*" en het verwijderen van de niet-vergunde verhardingen zoals opgenomen in de vergunningen van 22 maart 2010 en 4 april 2011.

Het opleggen van een dwangsom wordt gevorderd.

10.2 Artikel 6.1.41 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening werd opgeheven sinds 1 maart 2018. Vanaf die datum bepaalt artikel 6.3.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening:

"Naast de straf beveelt de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken. Dat gebeurt, met inachtneming van de volgende rangorde:
1° als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;
2° als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;
3° in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.
Voor de diverse onderdelen van eenzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen gecombineerd worden, bevolen volgens de rangorde, vermeld in het eerste lid. Het bevolen herstel dekt steeds de volledige illegaliteit ter plaatse, ook al werd die mee veroorzaakt door stedenbouwkundige misdrijven of inbreuken die niet bij de rechter aanhangig zijn."

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 Grondwet, krachtens hetwelk de rechter geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechter dient de herstelvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het hof beoordeelt niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel.

Het bevelen van een herstelmaatregel vereist dat de plaatselijke ordening door het misdrijf is geschaad en de maatregel er toe strekt deze plaatselijke ordening te herstellen. Het is dus niet zo dat bij een niet-regulariseerbare overtreding van de bestemmingsvoorschriften het herstel in de oorspronkelijke toestand steeds moet worden bevolen, ongeacht de impact van de constructie op de plaatselijke ordening.

Overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), moet de rechter nagaan of de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Hij moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

De rangorde van de te bevelen herstelmaatregelen in artikel 6.3.1, § 1, eerste lid, 1°, 2° en 3°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening toont aan dat de omvang van de schade aan de

plaatselijke ruimtelijke ordening, nog meer dan de overtreding zelf, bepalend is voor de keuze van de herstelmaatregel.

In beide gevallen blijft de evenredigheids- en redelijkheidstoets onverminderd van toepassing: het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de *in concreto* vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkenen meebrengt. De concrete vaststelling dat de gevolgen van het misdrijf kennelijk niet verenigbaar zijn met een goede ruimtelijke ordening volstaat om het eventueel te bevelen herstel naar recht te verantwoorden.

10.3 Er is voor de vermelde hoofdfunctiewijziging en de verhardingen geen proces-verbaal van vaststelling van herstel overeenkomstig artikel 6.36, § 1, tweede lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zodat geen herstel kan worden vastgesteld.

De herstelmaatregelen zijn voldoende gemotiveerd in functie van een goede ruimtelijke ordening. Er wordt in de herstelvordering onder meer gewezen op de onaanvaardbare mobiliteitsimpact binnen de onmiddellijke omgeving, een ruimtegebruik dat niet inpasbaar is binnen de onmiddellijke omgeving en de hinder voor derden in functie van de weerslag van de geviseerde handelingen op het vlak van gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (kaft 7, stuk 63-66-67-68). Meer concreet wordt gemotiveerd dat de omvorming van de lokalen voor socioculturele doeleinden meer druk en belasting meebrengt voor de omgeving, door mobiliteit en lawaaihinder. Wat betreft de verhardingen wijst de herstelvordering er op dat binnen het 50-meter woongebied een bijna volledige verharding werd aangelegd door aanleg van parking, oprit, terrassen en zonder het voorzien van een tuinzone, wat de woonkwaliteit vermindert en de infiltratie van regenwater in het gedrang brengt.

De herstelvordering is niet gebaseerd op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die onredelijk is en leidt er niet toe dat een herstel zou worden opgelegd dat onevenredige lasten voor de beklaagden tot gevolg zou hebben.

De overwegingen van de beklaagde geput uit zijn beroepschrift in de administratieve beroepsprocedure tegen de beslissing tot weigering van regularisatie weerleggen de motieven van de herstelvordering niet.

Het gevorderd herstel in de oorspronkelijke staat is niet disproportioneel, zoals de beklaagden aanvoeren, laat staan dat dit "*meedogenloos*" is.

Het betalen van een meerwaarde herstelt de gevolgen van de misdrijven niet op een wijze die kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening. Onder meer de hiervoor vermelde onaanvaardbare mobiliteitsimpact, het niet in de onmiddellijke omgeving

inpasbaar ruimtegebruik en de hinder voor derden blijven bij de enkele betaling van een meerwaarde immers onverkort bestaan, zodat dit niet volstaat als herstel van de omgeving. Bouw- of aanpassingswerken zijn niet van toepassing op de hoofdfunctiewijziging en ook voor de onvergunde verhardingen kunnen deze niet worden toegepast op een wijze dat de goede ruimtelijke ordening wordt hersteld.

De herstelmaatregelen strekken niet tot afbraak van de loodsen, doch enkel tot herstel van de gewijzigde hoofdfunctie en tot verwijdering van de onvergunde verhardingen.

De herstelvordering is niet gericht op het "*afbreken van een door een zeer grote groep van mensen van verschillende culturele inslag gedragen project, naar aanleiding van een zo goed als geïsoleerde actie van racistische en stenen gooiende buurtbewoners*" (sic) doch enkel op het herstel van de goede ruimtelijke ordening.

Het herstel in de oorspronkelijke staat moet aldus nog bevolen worden.

10.4 Gelet op het talmen van de beklaagden in het verleden om tot het volledig herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de veroordeelden om nu effectief zelf tot herstel over te gaan of over te laten gaan. Een vrijwillige uitvoering van de opgelegde herstelmaatregelen verdient vanuit het oogpunt van het algemeen belang de voorkeur, gezien een ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregelen kosten voor de gemeenschap veroorzaakt, waarbij er geen enkele zekerheid bestaat over de recuperatie van deze kosten.

De beklaagden krijgen een herstel termijn vooraleer de dwangsom verbeurt, terwijl de herstel termijn pas loopt vanaf het in kracht van gewijsde gaan van dit arrest.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds vrijwillig konden overgaan tot het volledig herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de gezien de aard en omvang van de werken voldoende ruime termijn welke hen hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna zij pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

Het bedrag van de dwangsom per dag dat na het in kracht van gewijsde gaan van het arrest en na het verlopen van de herstel termijn geen gevolg wordt gegeven aan het opgelegde herstel, moet voldoende hoog zijn om hen aan te zetten tot vrijwillig herstel.

Er is geen grond om een maximum voor de te verbeuren dwangsom te bepalen, gezien dit *in casu* de effectiviteit van de dwang die moet uitgaan van een dwangsom zou beperken, wat nodeloze uitvoeringskosten voor de gemeenschap zou veroorzaken.

11.1 De burgerlijke partij vordert voor het hof de *"solidaire"* (lees: hoofdelijke) betaling van de beklaagden van een bedrag van 1 euro als morele en materiële schadevergoeding, meer intresten, en de kosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoedingen van 1.440 euro in eerste aanleg en in beroep.

De burgerlijke partij voert aan dat hij hinder ondervindt vanwege de onvergunde wijziging van de hoofdfunctie van de loods. Ook gewaagt hij van een waardevermindering van zijn naast gelegen onroerend goed.

De beklaagden zijn er op grond van artikel 1382 Burgerlijk Wetboek toe gehouden de schade te vergoeden die het gevolg is van de voor hen bewezen misdrijven.

De bewezen misdrijven hebben voor de burgerlijke partij een zekere schade in de vorm van hinder veroorzaakt. Dat hierdoor de waarde van zijn onroerend goed blijvend is verminderd is echter helemaal niet aangetoond.

Bij gebreke aan gegevens die een precieze berekening toelaten en binnen de perken van de vordering overeenkomstig het beschikkingsbeginsel, begroot het hof de schade van de burgerlijke partij in billijkheid op 1 euro. Hierin is de schade als gevolg van het verloop van de tijd begrepen, zodat vanaf de datum van dit arrest enkel de gerechtelijke intresten verschuldigd zijn.

Krachtens artikel 162*bis*, samen gelezen met artikel 211 Wetboek van Strafvordering veroordeelt ieder veroordelend arrest uitgesproken tegen de beklaagden, deze beklaagden tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bepaald in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek. Deze rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per aanleg. De strafrechter moet de rechtsplegingsvergoeding begroten. Deze begroting heeft het bedrag van de vordering als maatstaf en wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Voor een gevorderd bedrag van 1 euro is het basisbedrag volgens het Tarief Rechtsplegingsvergoeding 180 euro en niet 1.440 euro, wat het basisbedrag is voor een niet in geld waardeerbare vordering.

11.2 De burgerlijke partijen en stelden bij conclusie overeenkomstig artikel 203, § 4 Wetboek van Strafvordering ontvankelijk incidenteel beroep in en vorderen in conclusie voor het hof bevestiging van het beroepen vonnis, met die aanpassing dat de toegekende schadevergoeding provisioneel is en de rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg wordt begroot op 1.440 euro. In hoger beroep vorderen zij ook veroordeling tot de kosten, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding van 1.440 euro.

Met andere woorden vorderen de burgerlijke partijen en voor het hof het volgende:

-

- het bevel aan de beklaagden tot herstel in de oorspronkelijke toestand van de plaats gelegen te en (tweede beklaagde enkel wat betreft door over te gaan tot:
  - het gebruik van de gebouwen als loods/opslagplaats en
  - het verwijderen van de niet-vergunde verhardingen zoals opgenomen in de vergunningen van 22 maart 2010 en 4 april 2011.

- en dit binnen een termijn van acht maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan;

- verbeuring ten aanzien van elk van de beklaagden van een dwangsom van 50 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel;

- hoofdelijke veroordeling van de beklaagden tot betaling aan de burgerlijke partij van een provisioneel bedrag van 500 euro als schadevergoeding, meer de vergoedende interesten vanaf de gemiddelde datum van 1 januari 2016 tot de dag van dit vonnis, vanaf dan meer de gerechtelijke interesten tot de dag van betaling;

- :

- het bevel aan de beklaagden tot herstel in de oorspronkelijke toestand van de plaats gelegen te en (tweede beklaagde enkel wat betreft door over te gaan tot:
  - het gebruik van de gebouwen als loods/opslagplaats en
  - het verwijderen van de niet-vergunde verhardingen zoals opgenomen in de vergunningen van 22 maart 2010 en 4 april 2011.

- en dit binnen een termijn van acht maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan;

- verbeuring ten aanzien van elk van de beklaagden van een dwangsom van 50 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel;

- hoofdelijke veroordeling van de beklaagden tot betaling aan de burgerlijke partij van een provisioneel bedrag van 500 euro als schadevergoeding, meer de vergoedende interesten vanaf de gemiddelde datum van 1 januari 2016 tot

de dag van dit vonnis, vanaf dan meer de gerechtelijke interesten tot de dag van betaling;

- voor de burgerlijke partijen en samen:

- hoofdelijke veroordeling van de beklaagden tot de kosten, hierin begrepen een rechtsplegingsvergoeding van 1.440 euro, zowel in eerste aanleg als in beroep.

De beklaagden zijn er op grond van artikel 1382 Burgerlijk Wetboek toe gehouden de schade te vergoeden die het gevolg is van de voor hen bewezen misdrijven.

De bewezen misdrijven hebben voor de burgerlijke partijen een zekere schade in de vorm van hinder veroorzaakt, als gevolg van de wijziging van de hoofdfunctie van de loodsen en het navenante gebruik ervan, dus met inbegrip van de onvergunde verhardingen. Dit bracht ook een zekere morele schade voor elk van hen mee.

Dat herstelmaatregelen worden opgelegd op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur, belet niet dat op vordering van burgerlijke partijen herstel in natura wordt bevolen, als een vorm van teruggave en schadeloosstelling.

Volgens de burgerlijke partijen is het de wijziging van de hoofdfunctie die de hinder veroorzaakte, door hen omschreven als *"het gebruik van de loodsen voor een andere bestemming als waarvoor zij werden opgericht"*. Dit omvat ook de aangebrachte verhardingen, die zoals blijkt uit de overwegingen van de herstelvordering, mee de woonkwaliteit van de naburen hebben verminderd en mee voor hinder zorgden.

Aldus beveelt het hof als herstel in natura op vordering van deze burgerlijke partijen het herstel van de hoofdfunctie van de loodsen van dagrecreatie, met inbegrip van sport naar industrie en bedrijvigheid en de verwijdering van de verhardingen.

De hierna bepaalde dwangsom moet de beklaagden aanzetten aan deze veroordeling gevolg te verlenen, daar hun houding tot nu toe aangeeft dat zij niet geneigd zijn hier vrijwillig aan te voldoen. Gezien de eventuele kosten van de uitvoering van dit bevel niet ten laste van de gemeenschap zullen vallen en deze enkel private belangen dienen en om te vermijden dat het bedrag van de te verbeuren dwangsom in de verhoudingen tussen de burgerlijke partijen en de beklaagden disproportioneel zou oplopen, bepaalt het hof het hierna bepaalde maximum aan te verbeuren dwangsommen.

Door te stellen dat de provisionele schadevergoeding gevraagd wordt, omdat de burgerlijke partijen *"(nog) niet weten hoe lang de hinder (...) nog zal voortduren"* vorderen zij impliciet toekomstige schade en steunen zij hiervoor bovendien niet enkel op de bewezen misdrijven. Aldus is er geen reden om een provisioneel bedrag te bepalen en begroot het hof de morele schade van elk van deze burgerlijke partijen definitief. Bij gebrek aan gegevens die een

precieze berekening toelaten begroot het hof de morele schade van respectief de burgerlijke partij en de burgerlijke partij op 500 euro. De schade als gevolg van het verloop van de tijd is in dit bedrag begrepen, zodat hierop enkel gerechtelijke intresten vanaf de dag van dit arrest verschuldigd zijn.

Krachtens artikel 162*bis*, samen gelezen met artikel 211 Wetboek van Strafvordering veroordeelt ieder veroordelend arrest uitgesproken tegen de beklaagden, deze beklaagden tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bepaald in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek. Deze rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per burgerlijke aanleg. De strafrechter moet de rechtsplegingsvergoeding begroten. Wanneer eenzelfde advocaat, of dezelfde advocaten, in eenzelfde gerechtelijke band verschillende partijen bijstaat (of bijstaan) die in het gelijk worden gesteld, mag de in het ongelijk gestelde partij niet jegens hen worden veroordeeld tot meerdere rechtsplegingsvergoedingen per aanleg: de burgerlijke partijen en hebben ten aanzien van het gevorderde herstel in natura eenzelfde gerechtelijke band. Deze begroting heeft het bedrag van de vordering als maatstaf en wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Wanneer de vordering zowel een niet in geld waardeerbare vordering bevat als een in geld waardeerbare vordering, moet de rechtsplegingsvergoeding worden bepaald op basis van de vordering waarvoor de hoogste wettelijke rechtsplegingsvergoeding verschuldigd is. Voor een gevorderd bedrag van 500 euro is het basisbedrag volgens het Tarief Rechtsplegingsvergoeding 240 euro. De vordering tot herstel in natura door het opleggen van herstelmaatregelen is een niet in geld waardeerbare vordering, waarvoor 1.440 euro het basisbedrag is, wat als hoogste bedrag ook toepasselijk is in deze zaak, toe te kennen aan de burgerlijke partijen en samen.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen, met inbegrip van de bepalingen vermeld in de bewezen telastleggingen, en van de hierna vermelde artikelen:
- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- 65, eerste lid, 66 en 100 Strafwetboek,
- 8 Probatiewet;
- 1382 Burgerlijk Wetboek;
- 1022 Gerechtelijk Wetboek.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de overige burgerlijke belangen;

wijzigt het beroepen vonnis voor het overige **als volgt**:

op strafgebied:

verbetert de telastleggingen A en B door vervanging van: *"meer bepaald de bestemming te hebben gewijzigd van loods/opslagplaats naar lokalen voor socioculturele doeleinden"* naar: *"meer bepaald de hoofdfunctie industrie en bedrijvigheid te hebben gewijzigd naar de hoofdfunctie dagrecreatie, met inbegrip van sport"*;

veroordeelt de beklaagde voor de bewezen telastleggingen A, B, C1 en C2 samen tot een geldboete van 2.000 euro, verhoogd met 70 deciemen tot 16.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

gelast voor de beklaagde voor een termijn van drie jaar gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van de helft van de opgelegde geldboete;

veroordeelt de beklaagde voor de bewezen telastleggingen B en C2 samen tot een geldboete van 2.000 euro, vermeerderd met 70 deciemen tot 16.000 euro;

gelast voor de beklaagde voor een termijn van drie jaar gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van de helft van de opgelegde geldboete;

veroordeelt de beklaagden en elk tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciemen en zo gebracht op telkens 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagden en elk tot betaling van een bedrag van 50 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagden en elk tot betaling van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagden en hoofdelijk tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 370,08 euro in eerste aanleg en 244,90 euro in beroep;

laat de kosten van de tweede dagvaardingen/dagstellingen, voor het openbaar ministerie begroot op 107,31 euro te last van de Staat;

herstelvordering hersteleisende overheid:

beveelt op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur lastens de beklaagde het herstel in de oorspronkelijke toestand van het perceel gelegen te kadastraal gekend als

en hetgeen impliceert:
- wat betreft de loods: het wijzigen van de hoofdfunctie dagrecreatie, met inbegrip van sport naar de hoofdfunctie industrie en bedrijvigheid;
- het verwijderen van de onvergunde verhardingen rond de loods;
- de legale verwijdering van de door het herstel meegebrachte afvalstoffen;

en dit binnen een termijn van acht maanden vanaf de dag dat dit arrest in kracht van gewijsde is, onder verbeurte van een dwangsom van 100 euro per dag vertraging in nakoming van dit bevel lastens elke beklaagde;

machtigt overeenkomstig artikel 6.3.4, § 1, eerste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van de stad tot ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregel;

beveelt op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur lastens de beklaagde en de het herstel in de oorspronkelijke toestand van het perceel gelegen te kadastraal gekend als

hetgeen impliceert:
- wat betreft de loods: het wijzigen van de hoofdfunctie dagrecreatie, met inbegrip van sport naar de hoofdfunctie industrie en bedrijvigheid;
- het verwijderen van de onvergunde verhardingen rond de loods;
- de legale verwijdering van de door het herstel meegebrachte afvalstoffen;

en dit binnen een termijn van acht maanden vanaf de dag dat dit arrest in kracht van gewijsde is, onder verbeurte van een dwangsom van 100 euro per dag vertraging in nakoming van dit bevel lastens elke beklaagde;

machtigt overeenkomstig artikel 6.3.4, § 1, eerste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van de stad tot ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregel;

op burgerlijk gebied:

veroordeelt de beklaagden en de hoofdelijk tot betaling aan de burgerlijke partij van een bedrag van 1,00 euro, vermeerderd met de gerechtelijke intresten vanaf de dag van dit arrest tot de dag van betaling en tot betaling van de gerechtskosten van deze burgerlijke partij, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 180 euro in eerste aanleg en 180 euro in beroep;

beveelt de beklaagde op vordering van de burgerlijke partijen en tot het herstel in natura door het wijzigen van de hoofdfunctie van de loods in de te van dagrecreatie, met inbegrip van sport naar industrie en bedrijvigheid en door verwijdering van de onvergunde verhardingen, onder verbeurte van een dwangsom van 50 euro per dag vertraging in nakoming van dit bevel lastens de beklaagde, met een maximum aan te verbeuren dwangsommen van 4.000 euro;

beveelt de beklaagden en de op vordering van de burgerlijke partijen en elk tot het herstel in natura door het wijzigen van de hoofdfunctie van de loods in de te van dagrecreatie, met inbegrip van sport naar industrie en bedrijvigheid en door verwijdering van de onvergunde verhardingen, onder verbeurte van een dwangsom van 50 euro per dag vertraging in nakoming van dit bevel lastens elke beklaagde, met telkens een maximum aan te verbeuren dwangsommen van 4.000 euro;

veroordeelt de beklaagden en de hoofdelijk tot betaling aan de burgerlijke partij van een bedrag van 500,00 euro, vermeerderd met de gerechtelijke intresten vanaf de dag van dit arrest tot de dag van betaling;

veroordeelt de beklaagden en de hoofdelijk tot betaling aan de burgerlijke partij van een bedrag van 500,00 euro, vermeerderd met de gerechtelijke intresten vanaf de dag van dit arrest tot de dag van betaling;

veroordeelt de beklaagden en de hoofdelijk tot betaling van de gerechtskosten van de burgerlijke partijen en met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding van 1.440 euro in eerste aanleg en 1.440 euro in beroep;

wijst het meer of anders gevorderde af als ongegrond.

Kosten eerste aanleg:	**€ 370,08**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 63,00
Afschriften akten HB:	€ 9,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 70,00
Dagv. 1e bekl.:	€ 26,67
Dagv. 2e bekl.:	€ 27,30
Dagv. BP'n:	€ 53,34
	€ 222,64
+ 10 %:	€ 22,26
Totaal:	**€ 244,90**

Kosten beroep t.l.v. Staat:

2e dagv. 1e bekl.:	€ 26,67
2e dagv. 2e bekl.:	€ 27,30
2e dagv. BP'n:	€ 53,34
	€ 107,31

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer en en in openbare rechtszitting van **18 december 2020** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter in aanwezigheid van advocaat-generaal, met bijstand van griffier